

# mésport

el Periódico Dissabte, 15 de desembre del 2012

## Kilian Jornet

Desafiament  
de pel·lícula

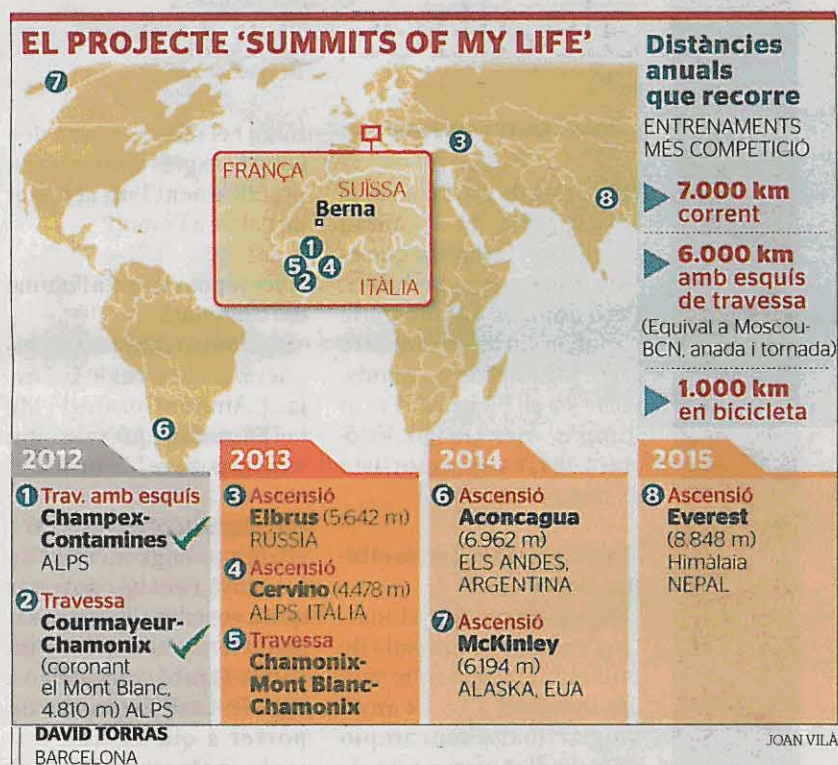


**ROBERT ENKE** EL RELAT D'UNA TRAGÈDIA. **ÀNGEL RANGEL** DE TERRASSA A LA PREMIER LEAGUE



# L'obra més elevada de Kilian

'Summits of my life' és la gran il·lusió de Kilian Jornet. Ascendir vuit muntanyes del món, amb l'Everest inclòs. Dilluns se n'estrena la pel·lícula al Palau de la Música



«Ningú ens va dir que hi anéssim, ningú ens va dir que ho intentéssim, ningú ens va dir que seria fàcil. Algú va dir que som els nostres somnis, que si no somiem estem morts. Els nostres passos segueixen l'instint que ens porta al desconegut, no mirem els obstacles que hem superat sinó aquells que superarem. No es tracta de ser els més ràpids, els més forts o els més grans. Es tracta de ser nosaltres mateixos. No som ni corredors, ni alpinistes, ni esquiadors, ni tan sols esportistes, som persones. No estem segurs d'aconseguir-ho però estem convençuts de conquerir la felicitat. ¿Què busquem? ¿Potser viure?».

La veu tranquil·la de Kilian Jornet se sent de fons mentre la seva figura no deixa de córrer, de pujar i baixar muntanyes, a vegades amb la neu a la cintura, desfilant entre precipicis, en escenaris inimaginables, amb els núvols als peus i tocant el cel amb els dits. Patint i somrient.

**Les entrades per a les tres projeccions s'han esgotat. En la nova fase el suport popular serà vital**

**Al Mont Blanc va morir el seu gran amic però amb el seu record vol arribar a l'Everest**

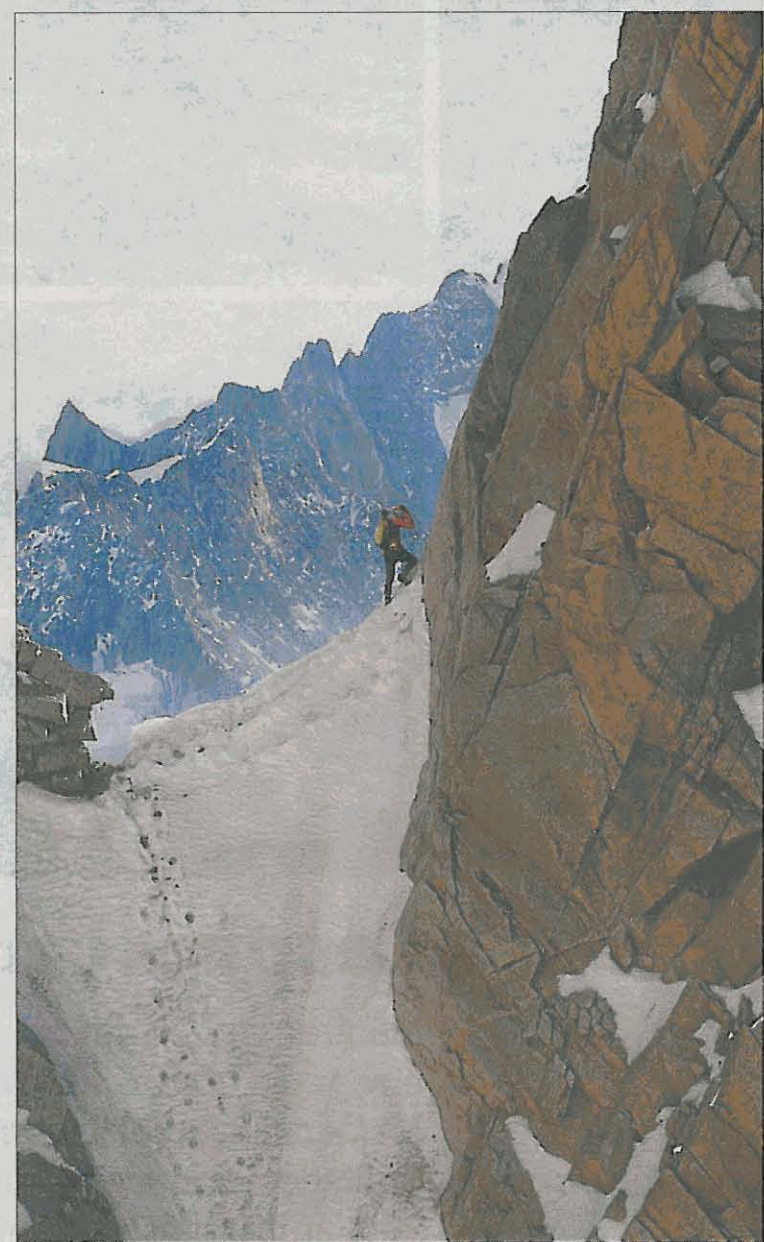
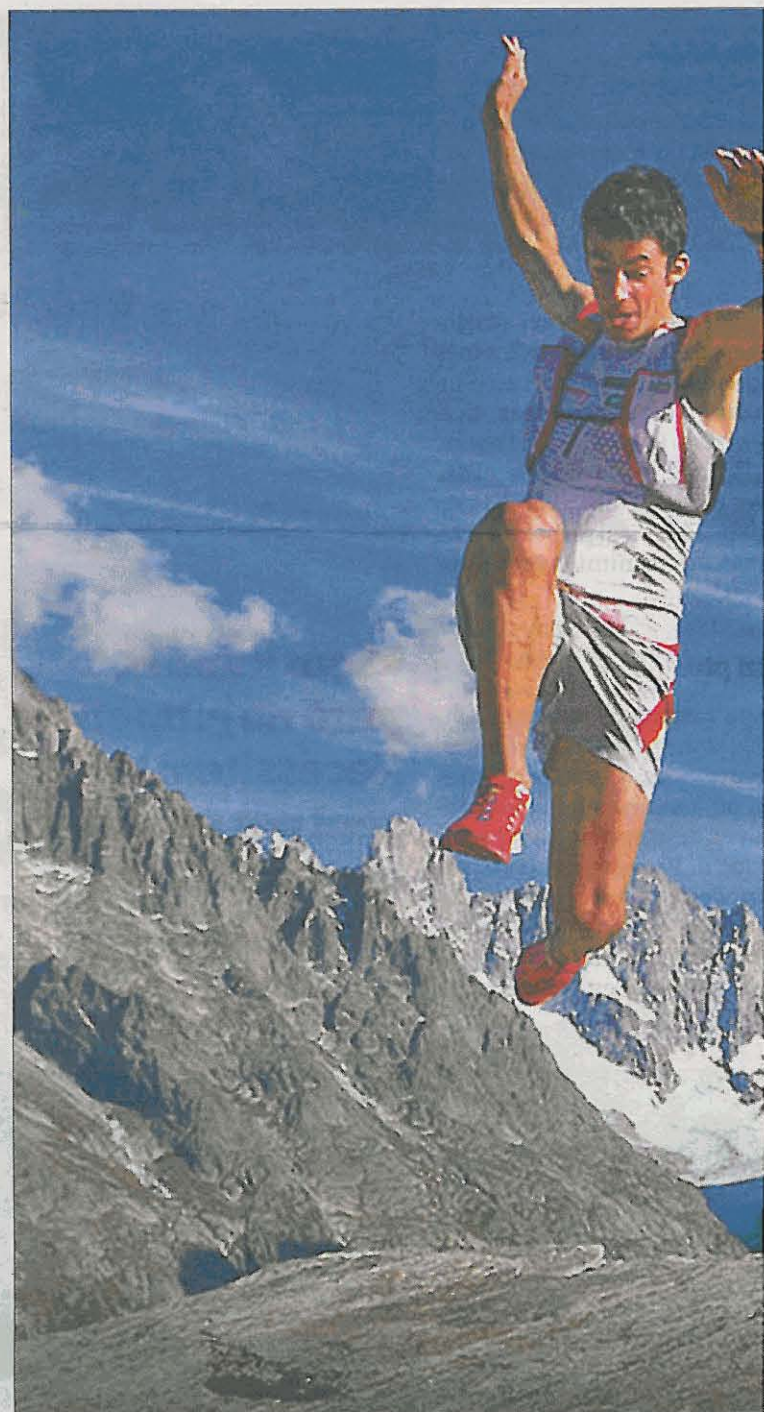
Totes aquestes imatges són reals però formen part d'un gran somni: *Summits of my life* (Els cims de la meua vida), el gran desafiament que Kilian va emprendre fa uns mesos i que el portarà a ascendir algunes de les muntanyes més altes del planeta: Vuit. L'última té un nom imponent: Everest.

Aquesta llarga aventura que s'acabarà a l'Himàlaia el 2015 ja ha començat a caminar, o millor a córrer, que és la forma de vida d'aquest noi de 25 anys, convertit en un mite de les carreres i l'esquí de muntanya i a qui a França, on ahir va ser portada de *L'Équipe*, consideren «un extra-terrestre». La primera pel·lícula (n'hi haurà més) de les dues primeres expedicions, totes dues al Mont Blanc («és on va néixer l'alpinisme, per això hem començat aquí», explica), dirigida pel prestigiós realitzador francès Sébastien Montaz-Rosset, s'estrenarà en primícia dilluns a Barcelona. Al Palau de la Música.

## Participa del projecte

L'expectació ha desbordat les previsions. Kilian ja no és un desconegut i a l'admiració que desperten les seves gestes s'hi ha afegit l'encant que genera el seu discurs, la seva manera de veure la muntanya i la vida. A Twitter té 67.000 seguidors, a Facebook 134.000 i el seu llibre *Córrer o morir* suma 13 edicions en català i 11 en castellà. Precisament, aquesta empenta serà clau per impulsar el projecte que entrarà en una nova fase amb una implicació més gran de la gent. També en el finançament, al qual ajudarà la venda a partir de dilluns del DVD de la pel·lícula. La idea és que tothom se senti particip dels reptes del Kilian. Així que no corre-rà sol.

Les 500 entrades per a cadascuna de les tres sessions, inclosa una de matinada, estan esgotades des de fa dies. I hi assistirà el Kilian, feliç, però també revivint el moment més dolorós de la seva vida i que recorre aquesta primera pel·lícula. El primer pas d'aquesta llarguíssima es-





SEB MONTAZ



calada va estar marcat per la fatalitat. En la travessia del Mont Blanc amb esquís, a 3.900 metres, es va trencar una cornisa per la qual passava juntament amb Stéphane Brosse. En un macabre joc d'atzar, en aquell tram el Kilian anava per dins i el triple campió del món d'esquí, de 41 anys, per fora, i va ser ell qui va caure 600 metres al buit. Al darrere hi anava un equip de filmació, el testimoni que seguirà el Kilian en aquest llarg recorregut de pel·lícula. Brosse no era un simple company. Era moltíssim més que això. Va ser el seu gran ídol i va acabar sent el seu gran amic, a qui va dedicar una tremenda carta de comiat.

### L'adéu a Stéphane

«Recordo aquell quadern dels meus cursos al Liceu on hi havia la teva foto. Recordo buscar-te amb timidesa per demanar-te una foto en els grans campionats. Recordo les teves paraules sempre amables als joves com jo. Recordo la teva facilitat en els descensos, en totes les neus. Recordo la teva seguretat, el teu pas fàcil en el més difícil. Recordo el teu somriure a la muntanya. Amb tu he après a sentir la muntanya més que les tècniques. He après com s'ha de viure la passió en les nostres passions, en l'esforç, en la muntanya, però també en l'amistat i en la família. He après que les victòries no són les dels diaris, sinó les dels nostres ulls, i les pròximes. He après el valor de la vida, de viure i perseguir els nostres somnis.

T'he conegut com *el Boss*, el millor competidor de la història de l'esquí de muntanya. T'he apreciat com el que estima el seu esport i transmet aquests coneixements i valors als joves abans que brilli el sol. T'he estimat pel teu amor a la vida, per la teva simplicitat i honestetat. Sóc feliç d'haver compartit moments amb tu, d'haver conegut la increïble persona que hi havia darrere de l'enorme campió. Quan vam anar a la muntanya era impossible pensar que això passaria. El teu pas sobri, distès, fàcil, m'inspirava tota la confiança i seguretat.

Ets molt fort a la muntanya, Stéphane, t'he vist baixar pendents impossibles a gran velocitat, saltar cornises sense tremolar, fer girs en la neu impensables... Com deia Messner: «La muntanya no és ni justa ni injusta, és perillosa». Te n'has anat massa aviat, Stéphane. Te n'has anat tan callat com vivies, amb un somriure, amb amabilitat, sense fer soroll i no obstant a dalt de tot. Sense dolor, caient com cau un arbre dolçament».

### Messner i el Cerví

Després d'aquell cop, el Kilian va pensar a abandonar el projecte. Però, al final, va saber que el millor homenatge que podria fer-li a Stéphane era precisament seguir endavant. Aquest seria el seu desig i d'alguna manera, sent que ell hi seria per acompanyar-lo en cadascun dels seus desafiaments, en els centenars d'hores que l'esperen. De satisfacció, però també de molt patiment. *Summits of my life* és un somni que va començar a teixir fa molts anys, quan era un nen i ➔



➔ la seva habitació estava plena de fotografies de la seva gran passió: la muntanya. Però, sobretot, d'una d'elles on apareixia el mont Cerví i dels llibres del millor alpinista de tots els temps: Reinhold Messner.

La decisió de realitzar aquesta illusió infantil neix de la voluntat d'anar més enllà, d'explorar nous límits després d'haver-ne superat alguns d'inimaginables i d'haver trencat tots els rècords. Allà on va, guanya. Ningú corre tant i tan ràpidament. Ningú té les seves cames ni tampoc el seu cap, indestructible, capaç de suportar hores i hores de sacrifici, i d'arribar a adormir-se corrent i no parar.

En aquesta soledat, el Kilian ha anat dibuixant aquest enorme desafiament, traçant una línia de muntanya a muntanya, de continent a continent. Al davant, l'esperen el Cerví, l'Elbrus, el més alt d'Europa, i el Mont Blanc, una altra vegada, per tancar el 2013. El 2014, farà el salt a Amèrica, amb l'Aconcagua i el McKinley. I el 2015, la culminació, el sostre del món: l'Everest.

L'objectiu és pujar i baixar al màxim de ràpid, però els mitjans estan per sobre de la finalitat, i el Kilian no ho farà a qualsevol preu.

**«La terra no és una herència dels nostres pares sinó un préstec dels nostres fills»**

**El rècord no ho és tot. Ho farà amb simplicitat, poc material i el màxim silenci**

Hi ha una filosofia intocable. «No es tracta només de batre rècords, es tracta de transmetre els valors que m'han ensenyat». Així, darrere de *Summits of my life* hi ha un missatge molt potent.

«Amb la tècnica, l'home és capaç de fer grans coses, però ¿de què serveix? Ens posarem tan despullats com puguem davant de la naturalesa. Anirem amb el mínim material i infraestructura per sentir-nos més cara a cara amb la muntanya». I, fidel a un proverbi indi que té molt present («la terra no és una herència dels nostres pares sinó un préstec dels nostres fills»), s'esforçarà per ser tan ecològic i econòmic com sigui possible. «Intentarem ser molt silenciosos a la muntanya, que els nostres passos no se sentin».

L'obra més elevada del Kilian ja corre. I en els centenars d'hores que té al davant no deixarà de pensar en un dels seus lemes. De Paulo Coelho. «Només una cosa converteix el somni en impossible: la por de fracassar». I el Kilian no en té. ≡

Vegeu el tràiler de la pel·lícula amb el mòbil o a e-periodico.cat



# «La mort d'un altre et fa més mal que la teva»

**KILIAN JORNET** ALPINISTA

DAVID TORRAS  
BARCELONA

**-Des de la distància (viu a Chamonix) li deu haver arribat l'expectació que ha despertat l'estrena de la pel·lícula *Summits of my life*. En pocs dies se n'han esgotat les entrades i molts s'han quedat sense poder-hi anar.**

-Sí, ho sé, i n'estic molt sorprès. Sabíem que hi hauria gent però no esperava aquesta resposta. Així que ara hi ha més pressió, ara es tracta que agradi. Estem molt satisfets del resultat. M'encanta la manera de filmar de Sébastien i hem tingut la sort de disposar de molta independència, de no dependre de ningú per treballar com volíem.

**-Una pel·lícula, un llibre, milers de seguidors a les diverses xarxes socials... Fins fa ben poc temps era un desconegut. Ara ja ha deixat de ser-ho. ¿Se sent còmode amb aquest paper?**

-De còmode no m'hi sento perquè, la veritat, tot això em fa una mica de por, sobretot pel que fa a tenir sempre els peus a terra. És important motivar la gent i donar aquesta inspiració, però tenint clar quina és la teva vida, quines són les persones que estimes, què és el que t'agrada i ser molt conscient d'això. Al principi et fa molta il·lusió perquè a tot hom li agrada el reconeixement, però després és més complicat. És clar que vivint aquí a la muntanya, a Chamonix, ho porto bé (riu).

**-¿D'on surt aquest projecte? ¿Era una necessitat vital?**

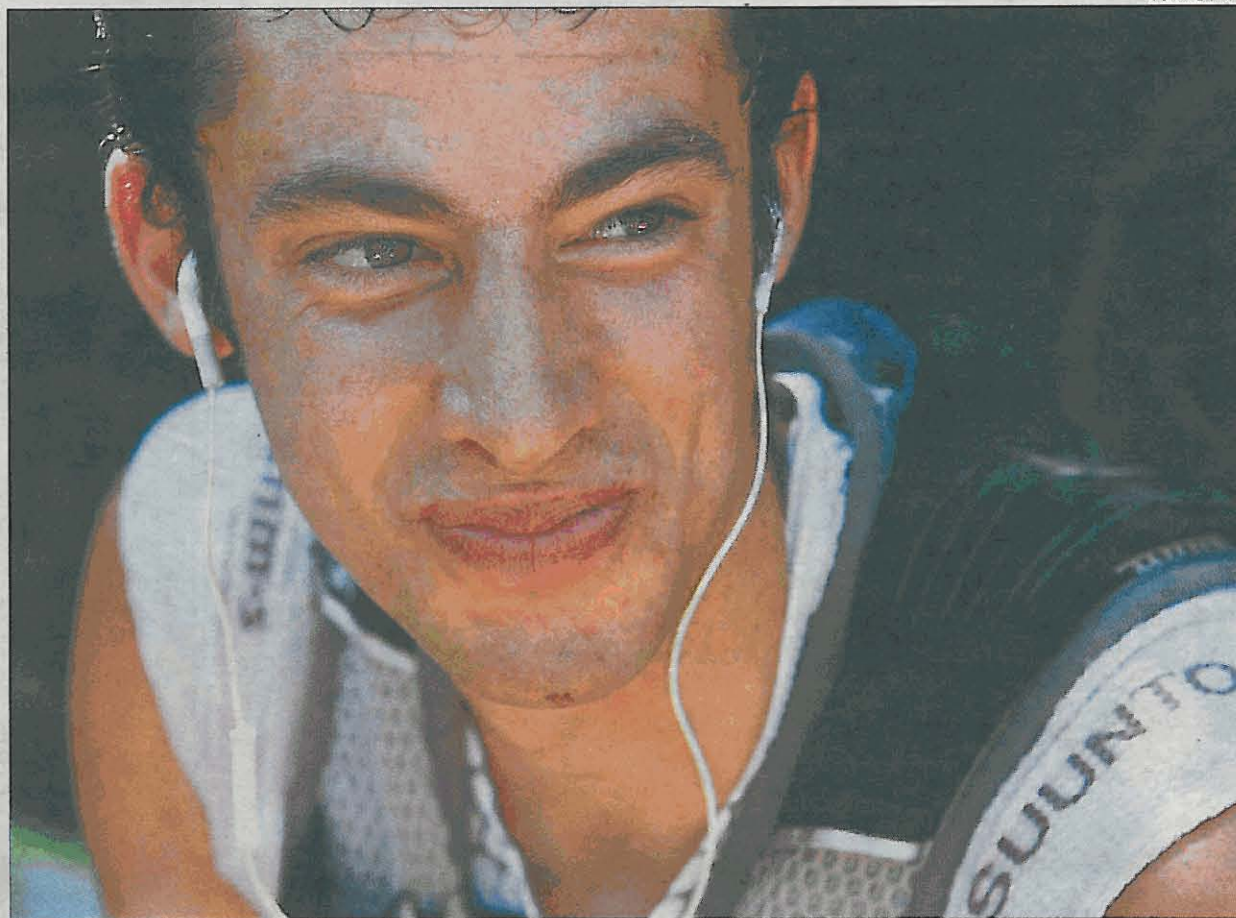
-Són coses que tenia al cap des que era un nen. Tots els que fem muntanya ho fem més pel vessant alpinístic que competitiu. I ara sento que era el moment de fer-ho. Necessito noves motivacions i agafar aquest vell somni, tirar-lo endavant i intentar fer-lo realitat.

**-Va començar amb una desgràcia, la mort de Stéphane Brosse, que inevitablement l'acompanyarà per sempre.**

-És una cosa que tens molt present. Encara que no hi estàs pensant tot el dia, ho portes a dins, i és allà donant voltes. Practico un esport en què això passa, i desgraciadament sovint. I ho hem d'acceptar. La mort també és part de la vida, si som humans és perquè viurem i morirem.

**-És un tema que està molt present en la pel·lícula.**

-Se'n parla bastant però sense entrar en el morbo. Del risc, dels accidents, de la motivació que et porta a passar per això... I, és clar, una experiència així, et fa pensar molt. I et fas



Kilian, en un moment de descans, durant el Grand Raid de l'Illa de la Reunió que ha guanyat dues vegades.



Stéphane Brosse, el gran amic de Kilian que va morir al Mont Blanc.

“

«A mi em va passar a 50 centímetres i dius: '¿Per què ell i no jo?' Si en el fons hauria sigut menys putada»

moltes preguntes: ¿Estem fent les coses bé? ¿Ho podíem haver evitat? ¿Què hem de fer en el futur perquè no estorni a repetir? T'adones que el risc zero no el podràs aconseguir mai, però sempre el pots limitar. El més important és trobar la paciència. És difícil en el món d'avui, on es demana que hi hagi resultats al moment, on tots volem les coses a l'instant... És difícil dir en dies que fa bon temps, doncs avui no és el dia, no em sento prou bé... Tenir la paciència d'escollir, de percebre aquestes sensacions, les teves, les de dins, i les de fora... I si no es fa ara es farà l'any que ve. És la clau de la muntanya. Però no ho pots controlar tot. I

també un dia pots estar passejant per l'Eixample i et pot caure un taxi al cap.

**-La seva carta de comiat està plena d'admiració i agraïment, de dolor i també de resignació.**

-Són moments que et toquen perquè t'adones que d'un centímetre d'una mil·lèsima de segon pot canviar la vida o la mort. A mi em va passar a 50 centímetres, i dius: '¿Per què ell i no jo?' Perquè en el fons hauria sigut menys putada que l'hagués sigut jo perquè no tinc ni dotze fills, i mira... Al final quan ve que passa tan a prop també t'adones que això és la vida. La teva mort et respecta però no t'espanta, i en canvi la mort d'una altra persona et fa més mal que la teva. I Stéphane et donarà forces per poder seguir endavant, això també és un homenatge a ell.

**-Per molt preparat que estigui, l'Everest el deu veure molt lluny.**

-Sí, sí, molt lluny i molt alt (rialles). Ara mateix, seria impensable anar-hi. S'ha d'esperar. Està en el projecte i és una cosa que vull provar però no hi penso. He d'anar millorant per anar tirant cap allà i que algun dia sigui possible. Del que es tracta és de buscar la felicitat i cadascú la troba en coses diferents. Aquest projecte és seguir la meua passió. El que mou són les emocions i aquestes són les meves emocions. ≡